

paa at negte Honorar til den nuværende Forstander og første Lærer ved Seminariet. Jeg skal for Øvrigt villigt indrømme, at han befinder sig i en særlig Stilling, og at der ikke her paa nogen Maade kan være Tale om et Retsskrav for ham, men jeg har dog havt det Haab, at man ved Oplysningen af den nuværende Tilstand vilde have fundet det rigtigt at tage et Billighedshensyn til denne Mand, som i den Tid, han har været ansat, har virket med udmærket Varme i sin dobbelte Stilling. — Hvad Mindretallet angaar, skal jeg bemærke, at jeg selvfølgelig ikke kan følge den ærede Ordfører for dette (Th. Christensen) i hans Hensætning til mig om nu at ville udtale mig anderledes, end jeg hidtil har gjort, og navnlig overfor Udvalget. Det vilde dog være høist besynderligt, om jeg nu her i Thinget vilde sige, at jeg ikke lagde nogen afgjørende Vægt derpaa, hvilket Seminarium der blev nedlagt, naar jeg overfor Udvalget bestemt har udtalt, at jeg gjorde det. Det ærede Medlems Opfattelse af Ministerens Ansvar i Henseende til en saadan Afgjørelse var heller ikke ganske rigtig, naar han troede, at jeg ved at stille mig saaledes, som han nævnte, vilde kunne befri mig for det Pinlige, der for mig vilde ligge i at skulle tage Beslutninger om denne Sag, ved at sige, at det var Folkethinget, der afgjorde den. Det er naturligtvis under Ministerens Ansvar, at en Lov fremlægges, og at den indstilles til Stadfæstelse, men under de Overveielser, hvilke jeg ganske rigtig kan betegne som ubehagelige — og jeg tror, det maa være ubehageligt for Enhver at skulle tage Beslutning om at nedlægge en Anstalt, der er i fuld Virksomhed — er jeg kommen til den Overbevisning, at der, naar et Seminarium skulde nedlægges, var afgjørende Grunde for, at det da blev Lyngby Seminarium. Heri har Udvalgets Flertal nu sluttet sig til Ministeren, og dets Udtalelser gengive ganske min Betragtning af Sagen, naar det i Betænkningen hedder: „Hvad der for Ministeriet har været det Afgjørende ved Valget, nemlig Rånums Veliggenhed midt i den nordlige Del af Sjælland tæt ved det let tilgængelige Ege-
 stor, har ogsaa været bestemmende for Flertallet af Udvalget. Denne Del af Landet

trænger mere end Randers og Aarhus Amter, som aldeles overveiede ere de, der have søgt til Lyngby, til, at Staten tager sig af dens Udvikling. Saa folkerige og forholdsvis saa velhavende Egne som disse sidste kunne langt lettere komme til fjernere Steder“. Det foreskammer mig, at dette er et saa væsentlig Hensyn, at det maa blive afgjørende, og at det maa træde frem som saadant ved Overveielser. Det er derimod en Selvfølge, at man ikke kan tage Hensyn til mulige Forandringer ved Jernbanerne, som endnu ikke ere paatænkte, men at man maa tage Situationen, som den er. Der maa tages Hensyn til, hvorledes Besøget i disse forskellige Seminarier har vist sig at være i en længere Arrække, og man vil da finde, at der er kommet Elever fra forskellige Steder til Lyngby Seminarium, medens derimod Rånum Seminarium i det Hele har havt sin store Tilvært fra de omliggende Egne, der netop ere saaledes stillede, at de vilde have den største Banffelighed ved at finde hen til andre Steder. De andre Grunde, som ere fremhævede, forekomme mig ikke at kunne være afgjørende. At der er nogle flere Elever paa det ene Sted end paa det andet, er ikke af nogen stor Betydning, allermindst for enkelte Aar, da forskellige Hensyn kunne have været medvirkende. Med Hensyn til Bygningerne er det klart, at Forskjellen imellem disse Værdi ikke under nogen Omstændighed er stor, ligesom det heller ikke maa overses, at der, hvis man antager, at Lyngby Seminariums Bygninger skulde være værdifuldere, er Sandsynlighed for, at man ved Afhændelsen af dem vil faae et større Beløb, hvorved der altsaa maa indvindes, hvad der kan tabes ved, at Bygningerne i Rånum have en mindre Værdi. Der vilde rimeligvis udkomme et betydelig ringere Beløb for disse, end for Bygningerne ved Lyngby Seminarium, naar man gaar den Vej, som er paapeget af Udvalget selv. Jeg tror altsaa, at man ved Spørgsmaalet om, hvad der maa anses for i det Hele at være det Heldigste for Befolkningen, ikke skal gaa bort fra den Stilling, der er indtagen af Ministeriet, og hvortil Udvalgets Flertal har sluttet sig, men at man, naar der kun skal være to Seminarier i Syl-